

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.”

Az idézet folytatásával nemigen tudok mit kezdeni, mert az nem egyeztethető össze az istenképpemmel. Az embereket gonoszoknak mondja, akik jobban szeretik a sötétséget, nem hisznek Isten egyszülött Fiában, kerülnek a világosságot, és már most ítélet alatt állnak.

Közösségünkben most vesszük Bregman: *Emberiség* című könyvét. Az író végig azt az állítását igyekszik igazolni, hogy bár tagadhatatlan, hogy létezik gonoszság, de jobbak vagyunk, mint hinnénk. Alapvetően segítőkészek, együttműködők, áldozatkészek.

Bevallom, jólesik az „eredendően bűnös ember” közfelfogás mellett ilyesmiről olvasni. Ha többször hallanánk hasonló megállapításokat, talán kevesebb előítélettel, gyanakvással néznénk a másikra. Sokkal inkább a jót feltételeznénk, az önzetlen segítőkészséget. A megelőlegezett bizalom pedig önbeteljesítő jóslatként a másik jobbik énjét hozza elő. Nem ártana, ha hinnék az eredendő jóságban.

Persze ez nem jelenti, hogy vakok legyünk. Az embernek van sötét, nagyon gonosz oldala is, de hitem szerint több bennünk a jó. És még magunkból is elő tudjuk bányászni! Csalogassuk elő a körülöttünk élőkől is, mert alapvetően a többség jó akar lenni. Én legalábbis lépten-nyomon ezt tapasztalom.

Az emberiség fiatal faj. Reményeim szerint fejlődik. Erre egyetlen példa, hogy egy kivégzés a középkorban népszerű látványosság volt, míg manapság a világon egyre több helyen már nincs is halálbüntetés. Az ember az állati ösztönlényt egyre inkább maga mögött hagyja, és elindul egy úton az istenképesség felé. Ha lesz ideje rá, hogy az útját végigjárja. Mert hát kétségtelenül ott viczorognak ránk a világméretű katasztrófák rémei is.

Régóta szívemhez szólnak József Attila azon sorai, amelyekkel most ezt az elmélkedést zárom: „Én mondom: még nem nagy az ember. De képzeli, hát szertelen. Kísérje két szülője szemmel: a szellem és a szerelem!”

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő